Brześć nad Bugiem, dnia 31 stycznia 1939 roku

Poleski Dziennik Wojewódzki

Nr. 2

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

11.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 grudnia 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w m. Brześciu n.Bugiem.

Na podstawie art. 408 pkt. 12 i 14, art. 409 pkt 10, art. 410 pkt. 9 i 12 i art. 415 ust. (1) pkt. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) oraz ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) na wniosek Wojewody Poleskiego z dnia 23 stycznia 1938 r. Nr KB-2/wk, oparty na uchwale Rady Miejskiej w Brześciu n.B. z dnia 9 września 1937 r., zarządzam co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.
A. URZĄDZENIA WODOCIĄGOWE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

Nieruchomości prywatne zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż jeden rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami określonymi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu w odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy w § 1, jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę zdatną do picia, o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O terminie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. (1), Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem, przeznaczonym na jego umieszczenie do rurociągu ulicznego, wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości do 70% sumy kosztorysowej, ustalonej na podstawie projektu technicznego i cennika. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski,

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego, stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym,

§ 6.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Koloniom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonym, domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym, Zarząd Miejski może zezwolić od czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wo-

dociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego, zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W wypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest niewystarczające dla podawania na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. U. P. Nr 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych, może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzone zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenie z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie, należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski, poza przypadkami, przewidzianymi w obowiązujących przepisach, może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instancji domowej braków grożących niebezpieczeństwem,
2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy,
3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych,
4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1, w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy wodociągu miejskiego, albo też spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właściciela nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godz. 8-mą, a 18-tą do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a w razie gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godz. 18-ej do godz. 8-ej.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z miejskiego wodociągu lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym, albo powinny być połączone z tym wodociągiem w myśl § 1 i 2, tudzież za czynności zwią-

zane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych Zarząd Miejski pobiera zasadniczo według wskazań wodomierzy. Wyjątkowo może Zarząd Miejski pobierać opłaty za wodę ryczałtowo. Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż trzy lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym. Celem kontroli poboru wody Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Opłaty ryczałtowe będą pobierane za prawo korzystania z wodociągu miejskiego na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem lecz nie korzystają z wody, lub które powinny być połączone, oraz w wypadkach, gdy istniejący na nieruchomości wodomierz zostanie oddany do naprawy albo do sprawdzenia.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczania ryczałtowych opłat wodociągowych.

§ 16.

Opłaty za wodę używaną dla celów przemysłowych, będą pobierane wg. specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłatę za wodę uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza, wynikłe z winy użytkującego, ponosi właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy, odczytujący wskazania wodomierza, zgłaszają się do właścicieli nieruchomości lub jego pełnomocnika, który może być obecny przy odczytywaniu wodomierza. Przy takim odczytywaniu musi być obecny do pomocy dozorca domu, o ile taki istnieje.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości, z powodu braku dostępu do wodomierza, dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzu mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Opłaty za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzien, uiszczać będą właściciele nieruchomości, na żądanie i koszt których studnie te zostały zbudowane. Opłaty te będą wymierzane przez Zarząd Miejski wg. taryfy (§ 89).

§ 19.

Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela, względnie odbiorcy wody, od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza, może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy miejskiej na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach, ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia, o ile wodomierz stanowi własność gminy, ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku — w następnym okresie obrachunkowym — potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza, oraz potrąca lub dolicza w nim koszta wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22.

Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę w/g wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody to ilość ta powinna być obliczana na podstawie przeciętnej, otrzymanej w-g wskazań wodomierza za 2 miesiące, poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po ustawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni w kasie miejskiej od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego, połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Nieuiszczone w terminie opłaty będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. URZĄDZENIA KANALIZACYJNE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi, lub stajnie, obory, chlewy i garaże, lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskieko na ulicy lub placu, powinny być

zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 25.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonymi w § 24, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 24, jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych, tudzież do grup budynków, jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władzę za właściwy.

§ 26.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 24, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto, ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach, Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 27.

O terminie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach, względnie okresach, ustalonych po myśli §§ 24, 25 i 26, Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 29.

Przyłączanie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Długość połączenia na terenie ulicy, którego koszt obciąża właściciela nieruchomości, liczy się od osi miejskiego kanału do granicy nieruchomości i nie może przekraczać 10 m.

O ile długość połączenia na terenie ulicy przekracza 10 m., koszta połączenia w części ponad 10 m. ponosi gmina.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości do 70% sumy kosztorysowej, ustalonej na podstawie projektu technicznego i cennika. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Wspomniane połączenia mogą być również wykonane za pośrednictwem koncesjonowanych firm prywatnych, upoważnionych przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenie lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30.

W przypadku, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości, lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód ściekowych i opadowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 31.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzone poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 32.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególniej gdy chodzi o nieruchomości posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2, ust. 2).

§ 33.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ust. 1 i 2, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą, lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny doprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,
2) wszystkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 35.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,
b) stałych odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.
c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,
d) substancyj wybuchowych i łatwopalnych, jak benzyna, eter, alkohol i t. p.,
e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C, lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację, lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36.

Przyłączenie drenażu domowego, jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym, do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych, przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawione, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kranem czerpalnym wodociągowym, należycie zabezpieczonym od mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;
b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą. W wypadku znacznych trudności z urządzeniem ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z trzech lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości, pod warunkiem urządzenia ustępu w sposób inny dogodny dla mieszkańców;
c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu powołanego wyżej w pkt. b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach co najmniej 0,85 x 1,15 m. oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;
d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w pkcie b) dla mieszkań nieposiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być

połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłukiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali nieposiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko. Ilość ta może być odpowiednio zmniejszana w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach, Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć przed działaniem mrozu, względnie zapewnić im ogrzewanie w porze zimowej, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym sypkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą specjalnych urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskutecznione tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym, niż dwa tygodnie.

§ 42.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy, aż do zupełnego wykończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby posiadające uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350),

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami, działają zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godz. 8-mą a 18-tą do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również po godz. 18-ej do 8-ej.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny być połączone z tymi kanałami na podstawie § 24 i 25, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości. Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17), Zarząd Miejski może pobierać opłaty zakorzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. URZĄDZENIA WODOCIĄGOWE.

Materiał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszytskie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49.

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a gdy jest to niemożliwe, zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących co najmniej 0,8 x 1,3 m. i o głębokości 1,8 m. z materiału trwałego, nie gnijącego, ani kruszejącego, jak np.: z cegły, betonu, żelazo-betonu i t.p.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0,6 m. w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1,80 m. pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem. Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynku.

§ 51.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać na głębokości co najmniej 0,3 m. pod podłogą. Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian, albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowywanie w ściankach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian za pomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach nie większych niż 3 m.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomowych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52.

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenia odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t.zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przepływ nagle.

Przed wannami, zbiornikami klozetowymi i pisuarowymi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory. Zabronionym jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakimikolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnice wylotów i przewodów.

§ 53.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 15 mm.,
b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (resturacyjnym) — 20 mm.,
c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa, lub uliczna — 25 mm.

d) wylot (kran) pożarowy, wewnętrzny — co najmniej 40 mm.

Średnice przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

PRZEWODY	Do przewodów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d
do 2 wylotów	15 mm.	20 mm.	32 mm.	przy 40 mm. 50 „
przy 3—6 wylotach	20 „	25 „	40 „	80 „
„ 7—10 „	25 „	32 „	—	100 „
ponad 10 wylotów	32 „	40 „	—	100 „

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

Przewody.

§ 54.

Przewody wodociągowe mogą być wykonane z rur żeliwnych, kielichowych, żelaznych, obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe pionowe lane (mufowe) o średnicy 40 mm. i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały sznur smołowy i ołów. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek, t.zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t.p.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane za pomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych, powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	15 mm.	grubość	ścianek	— 2,75 mm.
"	20 "	"	"	— 2,75 "
"	25 "	"	"	— 3,25 "
"	32 "	"	"	— 3,25 "
"	40 "	"	"	— 3,50 "
"	50 "	"	"	— 3,75 "

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	13 mm.	grubość	ścianek	— 3,50 mm.
"	20 "	"	"	— 4,50 "
"	26 "	"	"	— 5,50 "
"	32 "	"	"	— 6,00 "

Wyżej podane grubości ścianek rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. URZĄDZENIA KANALIZACYJNE.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności w kierunkach prostych, najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności zzewnątrz budynków.

Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych, lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany, w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linii głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenia boczne jednej rury z drugą, należy urządzać pod kątem nie większym od 60o.

Zagłębienie przewodów.

§ 56.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m. Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1,80 m. pod powierzchnią terenu, w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 57.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędny do przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku, pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów.

Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczów—60%.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy			100 m/m	—	0,03
"	"	"	150 "	—	0,02
"	"	"	200 "	—	0,015
"	"	"	250 "	—	0,01
"	"	"	300 "	—	0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, że spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą, ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59.

Średnica przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinna co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru — 50 mm.,

od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów — 50—70 mm.,

od klozetów wodnych — 100 mm.,

od rynien deszczowych z ganków i balkonów, od rynien deszczowych z dachów — 100—150 mm.

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić: od zwykłych kuchen, pralni, łazienek, pisuarów pojedyńczych, klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t.p. — 100 m/m., od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustow podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych, razem połączonych — 100—150 m/m.,

od rynien deszczowych — 150 m/m.,

dla głównego przewodu podwórzowego — 150—200 m/m i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3.000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych, należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło, pod kątem z linią pionową, większym niż 45°. W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta między przewodem spustowym, a linią pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach, z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżniania się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie, spuszczania wód brudnych do rur spustowych — deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach wyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0.5 m. od dachu, powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m/m. i wyprowadzona do wysokości od 0.5 m. do 1 m. ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch rur lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków.

Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia, z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne umieszczone przy ich podstawie oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś jego ramię powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. co najmniej — 75 m/m.,

przy wpustach co najmniej — 100 m/m.,

przy rurach deszczowych co najmniej 100 — 150 m/m.

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t.p. — 40 m/m.,

przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych — 50 m/m.,

przy miskach klozetowych — 100 m/m.,

przy rurach deszczowych z ganków i balkonów — 50 — 70 m/m.,

przy rurach deszczowych z dachów — 100 — 150 m/m.,

przy wpustach w suterenach i piwnicach — 100 m/m.,

przy wpustach podwórzowych — 150 m/m.,

Przyrządy kanalizacyjen z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych, podwórzowych i podłogowych, powinny być zapatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 m/m, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać conajmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane.

Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Spustowe rury deszczowe.

§ 63.

Spustowe rury deszczowe, które na zasadzie wyjątkowego zezwolenia Zarządu Miejskiego zostaną połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawić możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką, lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

W p u s t y.

§ 64.

Z nieruchomości, położonych przy ulicach, na których istnieją otwarte kanały lub rowy, woda powinna być odprowadzona do tych kanałów lub rowów za pomocą wpustów.

Urządzenia zlewowe.

§ 65.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla użytku wspólnego kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t.p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

W a n n y.

§ 66.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp, w celu utrzymania czystości. Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcie syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelotowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe.

§ 67.

Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być połączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

K l o z e t y.

§ 68.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 x 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m. od podłogi powinny być nieprzesiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych w strefie budynków ogniotrwałych powinny znajdować się również w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem i wentylowanych z bezpośrednim wejściem z podwórza.

Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylacją.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne.

Miski włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę wzniesioną nad posiadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostała zawsze woda w warstwie przynajmniej 25 m/m. głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm., umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m., przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę), umieszczony nie niżej jak 1,6 m. nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką, a miską powinny być ołowiane, żelazne, ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskuteczniane za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem. Średnica rury, łączącej płuczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 m/m.

Przy każdym spłukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund. Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (np. przyciskowe), uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t.p. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

P i s u a r y.

§ 69.

Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobioną z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej.

Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne i w stałe lub periodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarów, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczone przy ścianach w sposób podany w § 65 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 70.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczane w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle 0,8 m., celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 71.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczane i urządzane tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 72.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki do wentylacji kanałów, powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Unieszkodliwienie ścieków

§ 73.

Ścieki fabryczne i przemysłowe oraz z większych garażów, które ze względu na ich jakość, mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń — decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 74.

Na przewody spustowe i odpływowe, z wyjątkiem wypadków niżej w § 75 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 75.

Zewnątrz budynku w odległości 20 m. od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur i kit asfaltowy. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych, z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę. Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i w ogóle tam, gdzie jest wymagana niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisaurów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne, ocynkowane, o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 76.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 m/m. ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,
b) przy średnicy 50 m/m. żeliwne w jednej sztuce,
c) przy średnicy 100 m/m. dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż, co miska materiału,
d) przy średnicy 100 m/m. przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,
e) przy średnicy 100 m/m i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionko-

we, zależnie od tego, z jakiego materiału zostaje wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe z wyjątkiem ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe, albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 77.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne. Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy i płyty, wpuszczone w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 78.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny, powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przyczym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 79.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki, starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne, wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 80.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 81.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m. nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m. nad poziomem rury mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowy i kit asfaltowy z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną na cement. Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacyjnych.

§ 82.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdolności materiału i urządzeń jeszcze nieznormalizowanych orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 83.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału, dobrze wypalonego, obustronnie polewanego bez pęknięć, bąbli, złuszczeń kamieni i t.p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 60 m/m dla średnic 100 i 125 m/m. oraz 70 m/m. dla większych średnic.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów powinna posiadać 5—6 rowków pierścieniowych, zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać 8—9 rowków pierścieniowych.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 metr.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy	średnicy	100 m/m	—	16 m/m.
"	"	150 "	—	18 "
"	"	200 "	—	20 "
"	"	250 "	—	22 "
"	"	300 "	—	25 "

Szczegółowe warunki techniczne powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego P. N. B. 1500—1507.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 84.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t.p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy	średnicy	50 m/m	—	5 m/m.
"	"	70 "	—	5 "
"	"	100 "	—	6 "
"	"	150 "	—	6 "
"	"	200 "	—	6 "

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 m/m	—	3,5 m/m.
" "	70 "	—	3,5 "
" "	100 "	—	4,5 "
" "	150 "	—	4,5 "
" "	200 "	—	4,5 "

Rury ołowiane.

§ 85.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna średnica	25 mm	grubość ścianek	3 mm
" "	30 "	" "	3,5 "
" "	40 "	" "	4 "
" "	50 "	" "	4 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 86.

Roboty kanalizacyjne należy wykonać z jak największą starannością i dokładnością. Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników. Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 87.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji, średnicy i sposobu przeprowadzenia, jako to umocowanie do ścian i t.p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne, skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 88.

Za czynności związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego — zł. 2.—

b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego — zł. 2.—.

2) za rozpatrzenie projektu:

a) domowego urządzenia wodociągowego od formatu — zł. 2.—,

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu — zł. 2.—.

3) za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonaniem budowy:

a) domowego urządzenia wodociągowego zł. 10.—

b) " " kanalizacyjnego " 10.—

4) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego zł. 10.—

5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia zł. 10.—

6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego zł. 10.—.

§ 89.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego będą pobierane następujące opłaty:

A. Opłaty według wskazań wodomierzy.

1) za wodę na potrzeby domowe od właścicieli, pobierających wodę z wodociągu miejskiego na tych nieruchomościach, które nie zostały przyłączone do kanalizacji miejskiej za 1 m³ — 1,00 zł.

2) za wodę na potrzeby domowe od właścicieli, pobierających wodę z wodociągu miejskiego na nieruchomościach, przyłączonych do miejskiej sieci kanalizacyjnej za 1 m³ — 0,80 zł.

3) za wodę na potrzeby budynków użyteczności publicznej, jak: szkoły, szpitale itp. za 1 m³ — 0,60 zł.

4) za wodę na cele budowlane za 1 m³ 0,60 zł.

5) " ogrodnictwa za 1 m³ 0,60 zł.

6) za wodę na cele nie wymienione wyżej, jak do prywatnych wodotrysków itp. za m³ 0,60 zł.

7) za wodę na cele przemysłowe według specjalnej umowy, zawartej przez Zarząd Miejski z odbiorcą.

B. Opłaty ryczałtowe.

1) Za korzystanie z wody na potrzeby domowe w nieruchomościach, nie posiadających wodomierza, względnie za prawo pobierania wody na nieruchomościach, które zostały przyłączone do wodociągu miejskiego, jednak nie korzystają z wody, będą pobierane opłaty w wysokości 80 gr. za 1 m^3 wody, obliczonej według norm niżej podanych.

Za minimalną normę zużycia wody na nieruchomościach, pobierających wodę, przyjmuje się po 2 $metry^3$ na każdą izbę miesięcznie, na nieruchomościach zaś nie korzystających z wody 1,5 $metra^3$.

Dla suteren i poddaszy normy te zmniejsza się o połowę. Za izbę uważa się każde pomieszczenie o powierzchni podłogi, wynoszącej co najmniej 10 $metrów^2$.

Jeżeli lokal składa się wyłącznie z izb, z których każda ma powierzchnię podłogi mniejszą niż 10 $metrów^2$, wówczas dla pomieszczeń tych przyjmuje się normy o połowę mniejsze. Pomieszczenia o powierzchni powyżej 36 $metrów^2$ liczy się:

od	36	do	60 $m.^2$	— za	2-izbowe
"	61	"	90 "	— "	3 "
"	91	"	120 "	— "	4 "
"	121	"	150 "	— "	5 "

i każde dalsze 30 m^2 powierzchni za jedną izbę.

Przy wyznaczaniu opłat według norm wyżej podanych nie bierze się pod uwagę piwnic, szop i t.p. pomieszczeń, w których nie używa się wody, natomiast liczy się do opłat stajnie, obory, garaże tudzież sutereny, w których mieszczą się sklepy, warsztaty, przetwórnie i tp.

2) a) Za prawo pobierania wody przez właścicieli tych nieruchomości, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do wodociągu miejskiego, pobiera się opłatę po 50 gr. za 1 $m.^3$ wody, obliczoną według norm wyżej podanych dla nieruchomości, pobierających wodę, poczynając od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia,

b) za prawo pobierania wody przez właścicieli tych nieruchomości, które zgodnie z § 6 zostały zwolnione od połączenia z wodociągiem miejskim, pobiera się opłatę po 20 gr. za 1 $m.^3$, obliczoną według norm wyżej podanych, niezależnie jednak od opłat pobieranych za wodę ze zdrojów ulicznych.

3) Za wodę ze zdrojów ulicznych pobiera się po 1 gr. za wiadro 10 - l i t r o w e.

§ 90.

Za korzystanie, względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej, pobiera się następujące opłaty:

a) za odprowadzoną wodę z nieruchomości do kanałów miejskich pobiera się opłatę w wysokości 50% opłaty wodociągowej, od właścicieli zaś tych nieruchomości, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do kanalizacji miejskiej, pobiera się opłaty w wysokości 50% opłaty, przewidzianej w § 89 B. ust. 2 niniejszych przepisów, poczynając od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia,

b) za odprowadzoną wodę zużytą w budynkach użyteczności publicznej oraz dla celów przemysłowych, ogrodniczych i budowlanych, pobiera się opłatę w wysokości 50% opałty przewidzianej **w § 89 A. pkt. 3.**

c) za odprowadzoną wodę opadową lub gruntową z nieruchomości, włączonych do kanalizacji miejskiej po 10 gr. rocznie za 1 $metr^2$ zlewni.

W wypadkach nieprzewidzianych w niniejszej taryfie pobierane będą opłaty na podstawie specjalnej umowy, zawartej przez Zarząd Miejski z odbiorcą.

§ 91.

Za wodę zużytą do gaszenia pożarów opłaty nie pobiera się. W nieruchomościach, z których pobiera się opłatę za wodę według wskazań wodomierza, odliczać się będzie od ilości wody, wykazanej przez wodomierz, ilość wody w stosunku 150 litrów na minutę od jednego hydrantu, czynnego w czasie pożaru.

§ 92.

Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań miejskich wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, za korzystanie z wodomierzy będą pobierane następujące opłaty:

1) a)	za wodomierz	o średnicy	dopływu	13 mm.	pobiera	się	miesięcznie	1,60
b)	"	"	"	20 "	"	"	"	2.—
c)	"	"	"	26 "	"	"	"	3.—
d)	"	"	"	30 "	"	"	"	3,05
e)	"	"	"	40 "	"	"	"	4,06
f)	"	"	"	50 "	"	"	"	14.—

Utrzymanie w dobrym **stanie** wodomierza obciąża Zarząd Miejski.

2) Za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych, w razie gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm ustalonych przez Główny Urząd Miar, będzie pobierane . . . 15 zł.

3) Za naprawę uszkodzeń miejskiego wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4) Za odczytanie wodomierza w wypadkach przewidzianych w § 17 ust. 5, będzie pobierane 2 zł.

§ 93.

Za roboty wykonane przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia, opartych na ustalonych w cenniku kosztach jednostkowych z dodatkiem 10% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

2) za połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym, będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia, opartych na ustalonych w cenniku kosztach jednostkowych z dodatkiem 10% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenie od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia, niż połowo szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10 metrów;

3) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych, rzeczywiste koszta roboty, oparte na ustalonych cenach jednostkowych z dodatkiem 10 proc. na pokrycie wydatków na nadzór i administrację miejską;

4) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty, oparte na ustalonych cenach jednostkowych z dodatkiem 20% na pokrycie wydatków na nadzór i administrację miejską;

5) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń kanalizacyjnych na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty, oparte na ustalonych cenach jednostkowych z dodatkiem 20% na pokrycie wydatków na nadzór i administrację miejską;

6) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociągowych — rzeczywiste koszta roboty, oparte na ustalonych cenach jednostkowych z dodatkiem 20% dla pokrycia wydatków na dozór i administrację miejską.

§ 94.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może odroczyć i rozkładać na raty należności, przewidziane w niniejszych przepisach, jako też stosować inne ulgi przy ustalaniu i ściąganiu tych należności.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 95.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w dwa miesiące od daty ogłoszenia ich w Poleskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra:
(—) WŁ. KORSAK
Podsekretarz Stanu

12.

OBWIESZCZENIE
Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego
z dnia 26 stycznia 1939 r.
o sprostowaniu błędu w Poleskim Dzienniku Wojewódzkim.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 5 lipca 1928 r. w sprawie dzienników wojewódzkich prostuję następujący błąd w Poleskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 13 stycznia 1939 r. Nr 1:

w nadruku na str. 1 wydrukowano: dnia 13 stycznia 1938 r., powinno być „dnia 13 stycznia 1939 r.".

Za Wojewodę
(—) Mgr E. Heil
Kierownik Oddziału Org.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Depozyty sądowe.

OBWIESZCZENIE

Sąd Okręgowy w Pińsku zgodnie z postanowieniem swoim z dnia 30.XII.1938 r. oraz art. 10 pkt. 1 Rozporz. Prezyd. R.P. z dnia 28.XII.1927 r (Dz. U. R. P. Nr 3/1928 r., poz. 22) niniejszym obwieszcza, że na zlecenie Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego Wydział Rol. i Ref. Rol. w Brześciu n.Bug., Państwowy Bank Rolny Oddział w Pińsku przyjął w dniu 14.XII.1938 r. jako depozyt do dyspozycji Sądu Okręgowego w Pińsku następujące sumy tytułem II raty wynagrodzenia za przymusowo wykupioną na rzecz Skarbu Państwa nieruchomość ziem. Perekale o obszarze 82 ha 1442 mtr. kw.,

pow. pińskiego, b. własn. Pawła Ordy, Marii Dziekońskiej, Janiny Zadarnowskiej i Heleny Stążewskiej:

a) w obligacjach II ser. 3% Państw. Renty Ziem. na sumę zł. 4500— z kuponami płat. od 1.VI. 1939 r.
w odcinkach: 4 szt. po 1000 zł. NrNr 35155-8
1 „ „ 500 zł. Nr 16955

b) gotówką zł. 1215.88.

Osoby zainteresowane winny zgłosić pretensje swe w w terminie 4 tygodniowym od dnia ogłoszenia niniejszego w Dzienniku Wojewódzkim.

Sprawa Nr Co.1842/38.

Sędzia Sądu Okręgowego
(—) F. Dłużniewski

OBWIESZCZENIE

Sąd Okręgowy w Pińsku zgodnie z postanowieniem swoim z dnia 30 XII 1938 r. oraz art. 10 pkt. 1 Rozporz. Prezyd. R.P. z dnia 28 XII 1927 r, (Dz U. R. P. Nr 3/1928 r., poz. 22) niniejszym obwieszcza, że na zlecenie Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego Wydział Rol. i Ref. Rol. w Brześciu n.Bug., Państwowy Bank Rolny Oddział w Pińsku przyjął w dniu 14 XII 1938 r jako depozyt do dyspozycji Sądu Okręgowego w Pińsku następujące sumy tytułem II raty wynagrodzenia za przymusowo wywłaszczoną na rzecz Skarbu Państwa nieruchomość ziem. Jarmaki o obszarze 80 ha 3167 mtr. kw, pow. pińskiego, b. własn. Mieczysława Buszkowskiego:

a) w obligacjach II ser. 3% Państw. Renty Ziem. na sumę nom. zł. 2000.— z kuponami płat. od 1.VI.1939 r.
w odcinkach: 1 szt. po 1000 zł. Nr 35159
2 „ „ 500 zł. Nr 16956-7

b) gotówką zł. 138.31.

Osoby zainteresowane winny zgłosić pretensje swe w w terminie 4-tygodniowym od dnia ogłoszenia niniejszego w Dzienniku Wojewódzkim.

Sprawa Nr Co.1843-38.

Sędzia Sądu Okręgowego
(—) F. Dłużniewski

Regulacja hipotek.

OBWIESZCZENIE

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki

na dzień 18 kwietnia 1939 roku.

1/1098. Obszar scalonych gruntów majątku Pieszkowo vel Podpieszkowo, w gm. Brodnica, pow. pińskim, o powierzchni 27 ha 1546 mtr.kw.

na dzień 17 maja 1939 roku.

2/14506. Nieruchomość w mieście Pińsku, przy ulicy Sienkiewicza pod Nr. 16, o powierzchni 3074 mtr. kw., pochodząca z gruntów maj. Albrechtowo, nabyta przez Leję Talkowską od Zygmunta Skirmunta.

3/14515. Nieruchomość w miasteczku i gminie Janów, pow. drohickim, przy ulicy 3-go Maja, o powierzchni 7059 mtr.kw., nabyta przez Anatoliusza Babicza od Demiana Dorogokupca.

4/1618. Obszar gruntów 215 ha 1300 mtr.kw. z obrębu Potapowickiego, Nadleśnictwa Lubieszowskiego, w pow. pińskim, nabyty przez Wojciecha Pusłowskiego drogą zamiany od Skarbu Państwa Polskiego.

5/14547. Obszar scalonych gruntów wsi Bastycze, w gm. Żabczyce, pow. pińskim, o powierzchni 648 ha 6857 mtr. kw.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 18 stycznia 1939 roku.

Pisarz Hipoteczny
(—) W. Piotrowski.

OBWIESZCZENIE

Wydział Hipoteczny w Brześciu n.B. Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki

na dzień 5 maja 1939 r.

hip. N. 10648. Nieruchomość w Brześciu n.B. przy ul. Pierackiego pod N. 101 powierzchni 768 mtr. kw. nabyta przez Symchę Chichasza z posiadania Anny, Lejby, Harrego i Dawida Kamienieckich, następnie w niepodzielnej połowie nabyta w drodze darowizny przez Leję Chichaszową od Symchy Chichasza.

hip. N. 10653. Nieruchomość w Brześciu n.B. przy ul. Jagiellońskiej pod Nr. 15 powierzchni 738 mtr. kw. nabyta przez Eustachego Popławskiego od Fani vel Frumy Ginzburg.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do nieruchomości w kancelarii Wydziału Hipotecznego w Brześciu n.B. przy ul. Stefana Batorego pod Nr. 31, pod skutkami prekluzji, przewidzianej w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

Brześć n.B., dnia 18 stycznia 1939 r.

Pisarz Hipoteczny
(—) Leopold Dmowski.

Zaginione (zniszczone, skradzione) dokumenty i przedmioty.

(po raz 1-szy)

Dowód osobisty, wydany w dn. 30.V.1931 r. za Nr 391 przez Zarząd miejski w Grodnie, na nazwisko Samusenko Anny, zam. w Brześciu n.B., ul. Unii Lubelskiej 64 m. 7 (783).

Dyplom mistrzowski, wydany przez Izbę Rzemieślniczą w Brześciu nB. oraz zezwolenie na prawo koncesji na instalacje wodociągowe, wydane przez

starostwo powiatowe w Pińsku, wszystko na nazwisko Garbura Mowszy-Judela, zam. w Pińsku, ul. Kotlarska Nr 5 (787).

Dowód osobisty, wydany w dn. 14.V.1929 r. za Nr 14 przez zarząd gminy w Łunińcu, na nazwisko Korzuna Borysa, zam. na st. kol. Dziatłowicze, gm. łuninieckiej (788).

Dowód osobisty, wydany w dn. 27.VI.1933 r. za Nr 896 przez zarząd gminy w Leninie, na nazwisko Parchimowicz Ewy, zam. w fut. Rachowicze, gm. Lenin (792).

Dowód osobisty, wydany w dn. 16.V.1933 r. za Nr 1784/21 przez zarząd gminy w Ostrynie, na nazwisko Krajewskiego Edwarda, zam. w Pińsku, ul. Królowej Bony Nr 10 (794, 821).

Tablica rejestracyjna Nr A-83-176, wydana na nazwisko Tuleja Juliana, zam. w Kamieniu-Koszyrskim (797).

Zezwolenie na prowadzenie w m. Łunińcu biura pisania podań do władz admin. i sądowych z terminem ważności do dn. 3 I.1940 r., wydane przez starostwo powiatowe w Łunińcu w dn. 3.IV 1937 r. za Nr III-18.d/1 na nazwisko Baumana Jakuba, zam. w Łunińcu (799).

Pozwolenie na broń, wydane za Nr III.13/w.50 Seria A 47193 przez starostwo powiatowe w Brześciu n.B. na nazwisko Wajdy Mieczysława, zam. w Brześciu n.B., ul. Pułaskiego Nr 15 (815).

Dowód osobisty, wydany w dn. 12.IV.1930 r. za Nr 1143, przez zarząd miejski w Brześciu nB. na nazwisko Serlina Abrahama, zam. w Brześciu nB., ul. Długa Nr 43 (681).

Dowód osobisty, wydany w dn. 17.V.1924 r. za Nr 2134 przez starostwo powiatowe w Drohiczynie-Poleskim na nazwisko Szulmana Jankiela-Chaima, zam. w Drohiczynie-Pol., ul. D nin-Markiewicza Nr 50 (502, 542).

Książeczka wojskowa, wydana za Nr gł. ks. ewid. 1487 przez K. R. U. Brześć nB. na nazwisko Taruca Stanisława, roczn. 1905, s. Jana i Heleny, zam. we wsi Zawierszany, gm. Turna (778).

Książeczka wojskowa, wydana w dn, 1.X.1926 r. za Nr 392 przez K. R. U. w Łunińcu, na nazwisko Korzuna Borysa, zam. na st. kol. Dziatłowicze, gm. Łuniniec (789).

Książeczka wojskowa, wydana na nazwisko Stefanowicza Bazyla, zam. w Pińsku, ul. Krajewskiego Nr 37 (790).

Książeczka wojskowa, wydana przez P. K. U. Brześć nB. na nazwisko Cypryk Icek, roczn. 1910, s. Sury, zam. w Brześciu nB., ul. Południowa Nr 20 (800).

Karta „mob", wydana przez P. K. U. Lublin, na nazwisko Gutermana Leona, roczn. 1894, zam. w Domaczewie (703) (803).

Legitymacja ubezpieczeniowa, wydana przez ubezpieczalnię społeczną w Brześciu n.B. za Nr 1.407.077 na nazwisko Burdzińskiego Mariana, za Nr 5.763.758 na nazwisko Zagońskiego Mikołaja, za Nr 5.770.082 na nazwisko Szyszluka Teodora, za Nr 5.795.724 na nazwisko Kuropatkina Maksyma, za Nr 5,801.475 na nazwisko Krostycza Beniamina, za Nr 5.803.991 na nazwisko Maślewskiej Ludwiki. (806).

Książeczka wojskowa, wydana za Nr 34/X przez P. K. U. Warszawa III na nazwisko Bieniaka Stanisława, zam. w Trauguttowie, bud. 11 m. 18. (812).

Książeczka wojskowa, wydana przez P. K. U. Brześć nB. na nazwisko Pawluka Jana, roczn. 1904, s. Grzegorza, zam. we wsi Charsy, gm. Domaczewo (819).

Książeczka wojskowa, wydana w roku 1925 przez K. R. U. Kowel nna nazwisko Juzepczuka Sergiusza, s. Daniela i Agaty, zam. we wsi Radosłowie, gm. Lelików (229).

Książeczka wojskowa, wydana na nazwisko Wawrzyńca Tasaka, zam. w Brześciu nB., ul. Kobryńska 147 (B).

Książeczka wojskowa, wydana za Nr 78 przez P. K. U. Sochaczew na nazwisko Paszkiewicza Stanisława, **roczn. 1895, s. Piotra, zam. w Piń ku,** ul. Topolowa Nr 18 (B).

Dowód tożsamości konia ser. „F" Nr 818987, wystawiony przez R. I. K. w Prużanie, na nazwisko posiadacza Biereńczyka Klemensa, zam. we wsi Piaski-Nowe, gm. Piaski (785).

Dowód tożsamości konia ser. „C" Nr 854527, wystawiony przez R. I. K. w Prużanie na nazwisko posiadacza Borsuka Trofima, zam. we wsi Słonimce, pow. prużański (786).

Dowód tożsamości konia ser. „E" Nr 897576, własność Szepielewicza Grzegorza, zam. we wsi Pleszczyce, gm. Lemieszewicze (791).

Dowód tożsamości konia ser. „C" Nr 948038, własność Stachijewicza Jana, zam. w Mokrowie, gm. Łachwa (795).

Dowód tożsamości konia ser „D" Nr 888855, własność Malecha Jakuba, zam. we wsi Lisiczyce, gm. Piaski (704).

(po raz drugi)

Nr rejestracyjny A. 55011 samochodu półciężarowego marki „Chevrolet", należący do F-my Pietkiewicz Ignacy i S-ka w Brześciu n.B. (721).

Dowód osobisty wydany za Nr 176/35 przez zarząd gminy w Malczu, książeczka żeglarska, wydana za Nr 629/39 przez Komisariat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, Wydział Marynarki Handlowej oraz prawo jazdy czerwone bezterminowe, wydane za Nr 1759/1923 przez Komisariat Rządu w Warszawie, wszystko na nazwisko Łapińskiego Włodzimierza, zam. w Prużanie, ul. Zarzecka Nr 4. (728).

Legitymacja urzędowa wydana przez Prokuratora Sądu Apelacyjnego w Wilnie na nazwisko Petrusewicza Stanisława — Wiceprokuratora Sądu Okręgowego w Pinsku. (728).

Dowód osobisty wydany za Nr 3871 przez Starostwo Powiatowe w Pińsku na nazwisko Ajzenberg Anny, zam w Pińsku, ul. Zawalna Nr 32. (729).

Pozwolenie na broń (rewolwer i flower) wydane na nazwisko Smoktunowicza Kazimierza, zam. w Dobaszycach pow. pińskiego. (744).

Karta rzemieślnicza na ślusarstwo, wydana za Nr 582 przez starostwo powiatowe w Pińsku na nazwisko Garbuza Mowszy - Judela, zam. w Pińsku, ul. Kotlarska Nr 5. (751).

Dowód osobisty wydany w dniu 10.IX. 1924 r. za Nr 2285 przez starostwo powiatowe w Brześciu n.B. na nazwisko Nikonowicza Włodzimierza, zam. w Brześciu n.B., ul. Listowskiego 5 (713).

(po raz trzeci)

Dowód osobisty wydany w dn. 28.XII.1929 r. przez zarząd miejski w Stolinie na nazwisko Tukin Marii, zam. w Stolinie, ul. Traugutta Nr 4. (675).

Dowód osobisty wydany przez zarząd gminy w Suchopolu, na nazwisko Cebryk Marii, zam. w Brześciu nB., ul. Jagiellońska 60 m. 3. (676)

Karta rzemieślnicza (szewstwo) wydana za Nr rej. III-1198 z dn. 17.I.19?0 r. przez starostwo powiatowe pińskie na nazwisko Zylberglejt Icko, zam. w Pińsku, ul. Rynek Nr 18. (680).

Dowód osobisty wydany w dn. 12.IV.1932 r. za Nr 62, przez zarząd gminy Czuczewicze, na nazwisko Jermakowicza Jana, zam. w Dubicy, gm. Czuczewicze. (706).

Dowód osobisty wydany w dn. 11.IV.1936 r. za Nr 31 przez zarząd gminy w Iwacewiczach na nazwisko Jefimczyka Szymona, proboszcza parafii olszewskiej w Olszewie, gm. Piaski. (712).

Dowód osobisty, wydany w dn. 30.III.1934 r. za Nr 1283 przez Zarząd Gminy w Leninie na nazwisko Kotowicz Nadziei, zam. we wsi Zalutycze, gm. Lenin. (547).

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Brześć n. B. Urząd Wojewódzki Poleski

Prenumerata roczna 18 zł. półroczna 9 zł. Cena jednego egzemplarza 1 zł. 50 gr. Cena ogłoszeń: za 3-krotne ogłoszenie o zagubieniu dokumentów 6 zł., za ogłoszenia o rejestrowaniu stowarzyszenia lub związku 5 zł., za ogłoszenie krótkie jednorazowe 4 zł. — Inne ogłoszenia: 50 gr. za 1 mm. szpalty lub jej miejsce — władze i urzędy państwowe oraz komunalne 50 proc. ceny.

W razie nieotrzymania Dziennika należy reklamować w właściwym urzędzie pocztowym. Wszelkie należności za prenumeratę i ogłoszenia wpłacać należy na konto P. K. O. Nr. 30.628 Administracja Poleskiego Dziennika Wojewódzkiego w Brześciu nad Bugiem.

Drukarnia „LITERACKA" Brześć n.Bug.